

MEGÜRESÍTETT, SZOLGAI LÉTFORMÁBAN

„Mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő. Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett.” (Fil. 2,6-7.)

A fenti igevers alapján általánosan elfogadott tény, hogy Jézus a testtlétél alkalmával az isteni létformától üresítette meg magát, és helyette az ember létformáját vette magára. Az viszont már problémát okoz, ha ki-kí elkezdí részletezni, hogy mit ért az isteni létforma alatt, és mit jelent az, hogy Jézus ezt az isteni létformát letette, és megüresítette tőle magát.

Az új tanítás idevonatkozó magyarázatát összegezve, a következőket állítják, Jézusnak az isteni létformától való megüresítésével kapcsolatosan. Ez az állítás négy dolgot foglal magába: halhatatlanság, isteni hatalom, mindenhatóság és mindentudás, szerintük ezektől üresítette meg magát.

Ennek az irányzatnak a képviselői azt vallják, hogy ezeket a csak Istent jellemző képességeket Jézus letette, amikor emberré lett, testté-létélével ezektől teljesen megüresítette magát. Az a tény, hogy megüresítette magát, állításuk szerint azt jelenti, hogy emberi állapotában nem volt a sajátja, nem rendelkezett vele. Jellegzetesen érzékeltetik ezt a következő idézetek is, amelyek a KERAK-ban egy zugligeti konferencián hangzottak el.

„Halhatatlanság, mindenhatóság, mindentudás, isteni teremő hatalom. Ezeket nem elvette Tőle valaki, hanem Ő önként megüresítette magát, letette ezeket.” (Vankó Zsuzsa: Zugligeti konferencia 1986. jan. 18-19-én, hangfelvételtől lejegyezve)

„Az Úr Jézusnak is két természete volt. Volt egy emberi megromlott képessége és adottsága, ami az átöröklés vasszabályaival jár, de voltak az isteni tökéletes képességei is, az isteni természet, de a hatalom nem. Azokat letette, azoktól megüresítette magát.” (u.o.)

„Halálakor mi lett Jézus isteni életével?... Semmi különös nem történt. Jézus, születésétől fogva ettől megüresítette magát, haláláig bezárólag.” (u.o.)

Ezek után a béreabeliekhez hasonlóan nézzünk utána a Biblia és a Bizonyságtételek alapján, vajon úgy vannak-e ezek? Először azt szeretném vizsgálat alá venni, hogy mitől üresítette meg magát, mi az, amit Jézus letett akkor, amikor emberré lett. Majd ezek után vizsgálom azt, hogy viszont miktől nem üresítette meg magát.

AMITŐL MEGÜRESÍTETTE MAGÁT

A kérdés elemzésének egyik alapvető eleme, hogy az emberré lett Jézus egyúttal az örökkévaló Isten is volt, hiszen a testté-lételével nem szűnt meg Isten lenni. De hogyan lehetne Isten akkor, ha minden isteni képességtől megüresítette magát? Ezért inkább óvatosság és alázat jellemezzen bennünket, amikor az Istentől adott kijelentéseket értelmezzük, minthogy emberi bölcselkedés alapján csupán következtetésekre hagyatkozunk Jézus tetté-lételével kapcsolatban. Ellen White is erre az óvatosságra int bennünket: *„Légy óvatos, rendkívül óvatos, ahogy Krisztus emberi természetéről beszélsz.”* (EGW: SDA BC 5. 1128/4) Többek között Pál apostol is ezért írja azt, hogy *„senki sem mondhatja **Úrnak** Jézust, hanem csak a Szent Lélek által”* (1Kor. 12,3.).

A másik alapvető dolog pedig az, hogy sem a Biblia, sem a Bizonyságtétel nem mond olyat, hogy az emberi testet öltött isteni személy minden isteni képességtől megüresítette magát. Csupán az Igét értelmező emberek jutnak el arra a következtetésre, hogy szerintük Jézusnak minden vonatkozásban meg kellett üresítenie magát az isteni képességektől, másként nem lehetett volna hozzánk hasonló emberré. Ha azonban tényleg megüresítette magát minden isteni képességtől és tulajdonságtól, akkor hogyan lehetett volna teljesen Isten a

testet-öltés alatti időben? Ezért a „megüresítette magát” kifejezést óatosan kell kezelni és alkalmazni, hiszen a testet-öltött Isten Fiában egyesült az isteni és az emberi, vagyis nem zárta ki egyik a másikat.

*„Emberi és isteni titokzatosan egyesült, ember és Isten eggyé vált... Krisztusra tekintve **emberi mivoltában Istenre nézünk**, és dicsőségének ragyogását látjuk Benne, az Ő személyének kifejezésre juttatott képmását.”* (EGW: SDA 5 BC. 1130)

A mi értelmünket meghaladja annak titka, hogy az ember Jézus hogyan volt egyszerre az örökkévaló Isten is. De „*a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké*” (5Móz. 29,29.). Ezért nem jó az Igétől függetlenül azon filozofálgatni, hogy Isten Fia mitől üresítette meg magát, és mitől nem, hanem egyszerűen csak azt kell elfogadni, amit az Ige jelent ki ezzel kapcsolatban, vagy nem jelent ki. Ha kijelent valamit, akkor azt nem kell tovább értelmezgetni, csúrní-csavarni csak azért, hogy végül az jöjjön ki, amit az illető szeretne érteni alatta. Ha viszont az Ige nem ad kijelentést, akkor ne akarja senki az Isten titkát mindenáron tovább kutatni és felfedni, mintha erre képes lenne, mert ez úgys meghaladja az emberek értelmi képességét.

Az alábbiakban pontokba szedve gyűjtöttem össze azt, amikről az Istentől adott kijelentések szerint tudhatjuk, hogy Jézus megüresítette magát, illetve amikről határozottan tudhatjuk az Istentől adott kijelentések alapján, hogy biztosan nem üresítette meg magát.

Ebben a bevezetőben még azt szeretném megjegyezni, hogy amikor azt mondja az Ige, hogy „*megüresítette magát*”, akkor nem azt mondja, hogy nem használta. Ezt a két fogalmat ne keverjük össze. Amit bármikor használhat, attól nem üresítette meg magát, hanem csupán az alkalom függvényében döntötte el, hogy él vele, vagy nem él vele. Amitől viszont „*megüresítette*

magát”, az nem volt a birtokában, azzal nem rendelkezett, attól teljesen megvált arra az időre, amíg itt élt az emberek között.

AZ ISTENI LÉTFORMÁTÓL

A filippiekhez írott levél 2,6-7. verseiből csak azt lehet megtudni, hogy Jézus az Istenség megjelenési formájától üresítette meg magát, azt vetette le. A „**megüresítette magát**” kijelentés ugyanis két egymással összefüggő gondolat közé van beágyazva, és ez a két gondolat a megjelenési formáról szól. „**Aki... Istennek formájában volt... az Istennel egyenlő volt... Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett.**” (Fil. 2,6-7.). Erre a „szolgai formára”, az emberekhez való hasonlóságra, többek között azért volt szükség, mert a bűnös ember el sem tudta volna viselni, ha az „**isteni formájában**” jelent volna meg.

„Egész idő alatt Isten volt, de nem nyilatkozott meg, mint Isten... Isten volt, amíg a földön járt, de megfosztotta magát az isteni formától, és annak helyébe emberi formát és alakot öltött magára... Isten volt, de az isteni forma dicsőségéről egy időre lemondott.” (EGW: SDA 5BC, 1125.)

„Isten elküldte Fiát a világba, istenségét emberibe öltöztette, hogy az ember elviselhesse a láthatatlan Isten képmását. Ismertté tette szavaiban, jellemében, erejében és fenségében Isten természetét és tulajdonságait. Az istenség tompított, enyhített világossággal villant át az emberin. Isten törvényének megtestesülése volt, az Ő jellemének másolata.” (EGW: SDA 5BC, 1131)

„Földre jöhetett volna, mint figyelemre méltó megjelenésű valaki, aki nem hasonló az emberek fiaihoz. Tekintete dicsőséggel ragyoghatott, alakja pedig figyelemre méltó megjelenésű lehetett volna, ami báját és szépségét mutatja a szemlélő számára, de ez nem a Menny udvarában elgondolt terv szerinti lett volna. Az emberi család és a zsidó nép

jellegzetességeit kellett viselnie.” (EGW: SDA 5BC, 1131; - Jézus gyermekisége, 13.)

MEGÜRESÍTVE BIZONYOS EMLÉKKÉPEKTŐL

Az a tény, hogy az Istenség egyik személye egy magatehetetlen csecsemőként lett emberré, több dolgot is magától értetődővé tesz számunkra. Többek között azt, hogy Neki is fejlődés és növekedés által kellett öntudatra jutnia. Testté létele által Jézus megüresítette magát egy időre az istenségével összefüggő emlékezés képességéről is, mivel egy magatehetetlen kisgyermek szintjén lett emberré. Ebből adódóan nem rendelkezett automatikusan emlékképekkel az előző életéből. Mint kisgyermek, Ő is *„növekedék és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel”* (Lk. 2,40.). Ő is csak folyamatosan teljesedhetett be bölcsességgel, valószínűleg az Írások szorgalmas tanulmányozása és kutatása által. Ezért minden ismeretét hozzánk hasonlóan Neki is a másoktól való tanulás által kellett megszereznie. A Biblia igazságainak megértésében pedig főként az édesanyja volt segítségére.

„Szellemi és fizikai képességei fokozatosan bontakoztak ki a gyermekkor törvényszerűségeinek megfelelően.” (EGW: JÉ 48,2.)

„A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel... Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” (Lk. 2,40; 52.)

„Édesanyja volt első földi tanítója. Az ő ajkáról és a prófétai tekercsekben tanult a mennyi dolgokról. Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izraelnek.” (EGW: JÉ 49,2.)

„Midőn Jézus tizenkét éves volt, az emberek már látták rajta a Szentlelket megnyugodni. Valamit érzett már a nagy feladatából, amelynek betöltésére e földre jött. A bensőjében valami cselekedetre ösztönözte... Mielőtt Megváltónk a

Földre jött, e jövődöléseket Ő adta szolgálóinak feljegyzés végett; s midőn áttanulmányozta a Bibliát, akkor a Szentlélek emlékeztette mindezekre, és megmutatta neki azt a nagy művet, amelyet a Földön végeznie kell... Miközben küldetésének célját napról napra jobban megértette, továbbra is hűségesen elvégezte kötelességeit.” (EGW: Jézus gyermekése, 18-19.)

„Krisztus annyira megüresítette önmagát, hogy Önmaga számára nem készített terveket. Elfogadta Istennek tervét Önmaga számára, és az Atya napról-napra feltárta Előtte terveit.” (EGW: VR. hiányzó fejezet 24,f. – JÉ. 166,1.)

Az Igében többször is találunk arra való utalást, hogy bizonyos isteni dolgok ismerete el volt előle zárva, mert Neki ekkor teljesen emberként kellett megállnia, mivel mint Megváltó, a mi helyünkbe lépett. Ezért nem rendelkezhetett olyan információval, ami előnyt jelenthetett volna számára, velünk szemben. Ezért nem cselekedhetett magától semmit sem, hanem mindenben, naponta, az Atya vezetésére kellett hagyatkoznia. Ezért nem tudhatta Fiúként, azaz emberi mivoltában a második adventtel kapcsolatos részleteket sem. Nem rendelkezett ismerettel arra vonatkozóan, hogy a második advent ideje mikor fog bekövetkezni. Ezért az Igében kijelenti, hogy ennek ismeretével nem rendelkezik: *„Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya”* (Mk. 13,32.).

Ez abból a körülményből következik, hogy ekkor Neki is, az emberi családnak adott korlátok és határok között kellett léteznie. A teremtett világ azért nem tudhat ilyen részleteket a megváltás beteljesülésével kapcsolatban, mert Isten a személyes titkaként kezeli ezt a kérdést, amiből csak annyit nyilatkoztat ki, amennyit éppen jónak lát. *„Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában”* (Eféz. 1,9.), *„hogy miképpen rendelkezett Isten ama*

titok felől, amely elrejtetett örök időktől fogva az Istenben” (Eféz. 3,9.).

Mivel pedig Jézus a mennybemenetelekor is ember Fiaként távozott, sőt még a dicsőséges visszajövételekor is ember Fiaként fog megjelenni, ezért a jelenések könyvében egy kiegészítő kijelentést találhatunk ezekkel a gondolatokkal kapcsolatban.

János apostol egyik látomásában azt az ünnepélyes eseményt szemlélhette, amikor az egész Menny összegyűlt Isten trónja körül egy különös eseményre. A bűn miatti nagy küzdelem egyik ünnepélyes pillanatára került sor ekkor. Isten ez alkalommal igazolni akarja önmagát Sátán vádjaival szemben a teremtett világ előtt.

Sátán kezdettől fogva Isten királyi székébe akart ülni, isten gyanánt mutogatván magát, miközben pedig Ő csak egy teremtmény. Az Istenség személyei közül az általunk Fiúként ismert személy, azaz Mihály vette fel a küzdelmet a lázadóval. A héber „MICÁÉL” (magyarul Mihály) nevével azt akarta hirdetni és nyilvánvalóvá tenni, hogy a küzdő felek között rajta kívül senki sincs, aki azt mondhatná el magáról, hogy „olyan mint az Isten”. Mert a „MICÁÉL” név jelentése annyi, mint: „Aki olyan, mint az Isten”.

A nagy küzdelem Isten és Sátán között a Golgotán érte el a csúcspontját, ami Jézus diadalával ért véget a feltámadásakor. Ezért Jézus mennybemenetele után a teremtett világ megbizonyosodása érdekében Isten újra rendez egy újabb megmérettetést. A küzdelem tétje nem más, mint az, hogy ki képes megnyitni az Isten titkait tartalmazó hét pecsétetes könyvet? Ha valaki valóban Isten, akkor képesnek kell lennie erre. Ez az alkalom azonban újra Sátán kudarcával ért véget, mert a teremtett világban *„senki sem találtatott méltónak a könyv felnyitására, és olvasására, a ránézésre sem”* (Jel. 5,4.). Noha a lázadása alkalmával még azt gondolta a szívében: *„Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom*

a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz” (Ésa. 14,13-14.). Ekkor azonban, ebben az ünnepélyes megvizsgálásban „senki sem találtatott méltónak a könyv felnyitására, és olvasására, a ránézésre sem”, még Sátán sem. Ezért ez az alkalom újra Isten diadalával fejeződött be, mivel ekkor ismét „győzött a Júda nemzettségéből való oroslán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétjét” (Jel. 5,5.).

Még két részletre szeretném irányítani a figyelmet. Ez a profetikus kép először is Jézus emberi származását, vagyis az emberi természetét hangsúlyozza. Fiúi mivoltában állítja elénk a Megváltót, aki mint ember, Júda törzséből és Dávid házából született. Ezért korábban, mint ember, Ő sem ismerhette az Isten titkát tartalmazó könyv részleteit. De a Golgota hőseként már jogot nyert arra, hogy az Istenség egyik személyeként újra birtokába jusson azoknak a titkoknak, amiknek ismeretétől emberré válása miatt meg kellett válnia. Ezért nem tudhatott földi tartózkodásának ideje alatt mint Fiú olyan dolgokat, amiket a megváltás tervében továbbra is titokként kezelt Isten, és nem nyilatkoztatta ki azt a próféták által.

János apostol viszont szemlélője lehetett annak az ünnepélyes pillanatnak, amikor Jézus visszanyeri az istenségével együtt járó ismereteknek a birtoklását. Most, ez alkalommal visszalépett az istenségének arra szintjére, ahonnan korábban önmagát megüresítve, lelépett. A beiktatásnak ezen az ünnepén ezért nyithatta fel a könyvet, és bonthatta fel annak pecsétjeit. Ebből adódóan, és ettől kezdve Jézus már Fiúi mivoltában is tudja, még a második advent pontos idejét is, bár nekünk ennek ellenére sem nyilatkoztatja azt ki. Ezt továbbra is megőrzi Isten titkaként, valószínűleg a mi javunkra, a mi érdekünkben.

NEM LÁTHATOTT A JÖVŐBE

Az emberi természet felvétele által Jézus lemondott a jövőbelátás isteni képességéről is. Isten egyformán ismeri a

múltat, és a legtávolabbi jövőt is. Jézus azonban megüresítette magát ettől az isteni képességtől, mert neki az emberi lét korlátai között kellett élni itt a Földön. Csak ilyen módon léphetett a mi helyünkbe, csak így volt hiteles a Sátánnal folytatott küzdelme is. Az „*Önmagát megüresítette*” kifejezés azt jelenti, hogy mint ember, nem foglalkozhatott a jövő alakításán, nem fordíthatott időt annak tervezésére, hogy az számára a legjobban alakuljon. A mindenkori mában élt, annak pozitív értelmében.

Ezt tükrözi a minta-imádsága is; „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*” (Mt. 6,11.), vagy a hegyi beszédének másik gondolata; „*Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől*” (Mt. 6,34.). A mindenkori mában élt, mert földi életideje alatt mindent az Atya kezébe tett le, és ezért minden irányítást Tőle várt. Annyira megüresítette magát, hogy még terveket sem készített, mert ettől a lehetőségtől már a testetöltés előtt visszalépett, „*Önmagát megüresítette*”, és ez jellemezte egész földi életét. Mindig az Atya vezetésére, irányítására és gondoskodására bízta magát. Az Atya-i késztetés, jelzés hiányában minden más befolyást visszautasított: „*Nem jött még el az én órá*m” (Jn. 2,4; 7,30; 8,20.), szavakkal. Ezért nem láthatott túl a pillanatnyi helyzetén, nem ismerhette előre a jövő alakulását. Csak hozzánk hasonlóan, hit által bízhatta rá magát az Atya irányítására és vezetésére.

„*Krisztus annyira megüresítette önmagát, hogy önmaga számára terveket nem készített. Elfogadta Isten tervét önmaga számára, és az Atya napról-napra feltárta előtte terveit.*” (EGW: JÉ. 166,1.)

„*Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrá*t elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát.” (EGW: JÉ. 661,1.)

NEM TUDOTT MINDENHOL JELEN LENNI

Jézus megüresítette magát attól az isteni képességtől is, hogy mindenütt jelen tudjon lenni, az emberi test korlátai ugyanis akadályt jelentettek számára. Ezért mondta tanítványainak azt küldetésének végéhez közeledve: **„Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.”** (Jn. 16,7.).

Földi életideje alatt nagyon sokan szerettek volna állandóan a közelében lenni, hallgatva a tanításait, és szemlélni a csodáit. Ennek érdekében azonban sokaknak hosszú utat kellett megtenni a korabeli nehézkes közlekedési lehetőségekkel, ami esetenként komoly áldozatvállalást, és a vele járó fáradsalmak elviselését jelentette. Bár igaz, hogy Jézus is elment szinte minden területre, de mindig csak egy helyen tudott jelen lenni. Ezért ha valaki többször, vagy éppen sűrűbben szeretett volna találkozni Vele, akkor neki kellett felkeresni azt a helyet, ahol Jézus éppen akkor tartózkodott. A Szentlélek eljövételének ígéretével ezen a körülményen szándékozott változtatni.

„Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye a tartózkodási helyéből, vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően.” (EGW: JÉ, 575.)

ÖRÖKRE AZ EMBERI CSALÁD TAGJA MARAD

Jézus olyan vonatkozásban is megüresítette magát, hogy a testté létele után a Szentháromságban Ő már soha többé nem lesz az, aki korábban volt. Mivel azt vállalta, hogy örökre az emberi család tagja marad, vagyis a mi testvérünk, ezért Ő most is az *„embernek Fia”*, a főpapi szolgálatát is *„embernek Fia”*-ként végzi, és dicsőséges visszajövetelekor is *„embernek Fia”*-ként jön

el az ég felhőiben. Ezért valamilyen szinten mindig az emberi természet részese marad.

Ez olyan változás az előzőekhez képest, ami megalázkodást és leereszkedést jelentett számára, valamilyen szinten önmagának a megüresítését igényelte. Ez az a pont, ahol levetett saruval kell megállnunk, mert ennek a részleteit megérteni már nem vagyunk képesek, ettől kezdve ez már az Isten titka, amit nekünk nem érdemes tovább kutatni, hiszen a jelenlegi értelmi képességünkkel úgysem tudnánk megérteni. Magamat legalábbis mindenképpen azok közé sorolom, akik nem tudják megérteni, hogy miként lehetséges az, hogy Jézus visszalépett az istenségének teljességére, miközben megmarad teljesen „embernek Fiá”-nak is.

A Biblia evangéliumi üzenetének központi gondolatában is éppen ezt mondja el Jézus: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” (Jn. 3,16.). Ellen White írásában a következőket olvashatjuk ezzel kapcsolatban.

„Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, és ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit nem lehet többé széttépni. Örökre magához kötözött minket. 'Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta' (Jn 3:16). Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan béke-szándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus eggyé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja szavát. 'Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen' (Ésa 9:6). Fiának személyében Isten örökbe

fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az 'embernek Fia' az, akivel megosztja a világmindenség trónját. Az 'embernek Fia' az, akit 'csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének' (Ésa 9:6) hívnak. A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki 'szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott' (Zsid 7:26), nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Lásd: Zsid 2:11!). Krisztusban egyesül a földi és a mennyi család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a Végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget.” (EGW: JÉ. 17,1.)

ÖNKÉNT ÜRESÍTETTE MEG MAGÁT

Az előző szempontok vizsgálatánál nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy mindezekről az isteni tulajdonságoktól és képességektől maga Jézus üresítette meg magát. Vagyis nem elveszítette ezeket a képességeket, hanem lemondott róluk, önként üresítette ki magát ezektől. Mivel pedig ezt önként tette, ezért bármikor lehetősége lett volna visszalépni is ebből az állapotból, hogy újra birtokában legyen az istenségéből fakadó összes képességeinek. Sátán éppen ennek a lehetőségével kísértette a Gecsemánében és a kereszten: hagyjon itt mindent, és térjen vissza a Mennybe. Ezeknek az isteni képességeknek a visszavétele azonban csak a megváltói küldetésének felfüggesztése árán valósulhatott volna meg.

„Sátán a legnehezebb útszakaszon ezzel kísértette a Megváltót. Azok az emberek, akik azzal az igénnyel léptek fel, hogy több joguk van az áldásokra, mert felette állanak embertársaiknak, elvetettek Téged. Arra törekcszenek, hogy megsemmisítsenek Téged és az alapját, a középpontját, a pecsétjét azoknak az ígéreteknek, amelyeket mint különleges, kiválasztott embereknek, nekik tettél.

Tanítványaid egyike, aki hallgatta oktatásaidat, utasításaidat és egyike volt munkatársaid legkiválóbbjainak, elárult téged! Legbuzgóbb követőd megtagad! Tanítványaid elhagynak! Krisztus egész lénye visszaborzadt mindennek még a gondolatától is. Éles tőrként szúrt szívébe az a gondolat, hogy éppen azok, akiknek a megmentéséért minden áldozatot vállalt; éppen azok, akiket olyan nagyon szeretett, közreműködnek a Sátán által tervezett és kirobbantott összeesküvésben. A küzdelem, az összeütközés szörnyű volt.” (EGW: JÉ, 592,2.)

„Szörnyű nagy volt a kísértés arra, hogy az emberi nemzetség hadd hordozza el saját bűne következményeit, Ő pedig ártatlanul állhasson Isten elé.” (EGW: JÉ, 593,2.)

AMITŐL NEM ÜRESÍTETTE MEG MAGÁT

Amikor azt vizsgáljuk, hogy a testé-lételekor Jézus mitől nem üresítette meg magát, akkor nagyon fontos szem előtt tartani, hogy nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberi formát öltött. Vagyis nem az istenségétől vált meg, hanem csak az isteni létformától, mert egy másik létformát vett fel, az istensége teljes megőrzésével. De amíg az egyik isteni képesség az első pillanattól fogva része volt az életének, addig más esetekben azt feltételezzük, hogy csak később bontakozott ki Benne és előtte. Az isteni személyiségének része volt ugyan, de csak később, a Szentlélek közreműködésével ébredt fel benne ennek a felismerése.

Az alábbiakban szeretném tételesen szemléltetni, hogy mennyire tarthatatlan az a szemlélet, hogy Jézus teljesen megüresítette magát minden isteni képességtől, mert csak így lehetett volna hozzánk hasonló ember. Nagyon határozottan szeretném kijelenteni, hogy Jézus nem volt mindenben hozzánk hasonló ember, Ő Isten-ember volt, mi pedig nem vagyunk azok, és nem is leszünk soha.

ÖNMAGÁBAN VALÓ ÉLETE VOLT

Amikor erről a kérdésről beszélünk, akkor feltétlenül szükséges szem előtt tartani az alábbi kijelentések lényegét.

„Krisztus nem cserélte fel Istenségét emberségre, de Istenségét emberségbe öltöztette.” (EGW: SDA BC 5. 1128,7.)

„Istenségét az emberiség öltözkéivel fátyolozta el, de nem vált meg Istenségétől.” (EGW: SDA BC 5. 1120.)

Mindenekelőtt azt szeretném megemlíteni, hogy nem üresítette meg magát az önmagában való élettől, hiszen *„Őbenne volt az élet”* (Jn. 1,4), ami az Istenség egyik nagyon hangsúlyos jellegzetessége. Jézus földi életét vizsgálva, mint Isten-ember áll előttünk. Ez a tény egyedülállóvá teszi Őt az emberi családban, minden korszakban élők számára. Az Isten-emberi mivolta viszont bizonyos alapvető tényeket határoz meg a jelen kérdésünk vonatkozásában is.

„Mint az emberi család tagja, halandó volt, de mint Isten, az élet forrása volt a világ számára.” (EGW: SDA BC 5. 1127.)

Az a tény tehát, hogy Jézus az emberi család tagjaként sem vált meg istenségétől, kizárja azt az állítást, hogy a Földre jöve-telekor letette az istenségéből adódó halhatatlanságot. Ha letette volna, akkor ezzel együtt megszűnt volna Isten lenni, mert az Isten többek között attól Isten, hogy élete van önmagában, vagyis halhatatlan. Ha letette volna a halhatatlanságot, az önmagában való életet, akkor Őbenne is függőségi viszonyba került volna az élet, vagyis a pusztá létezése. A Biblia legalapvetőbb tanításainak egyike viszont az, hogy az Isten léte nem függ senkitől és semmitől. Ha tehát Jézus nemcsak ember, hanem Isten is volt – márpedig az előzőek alapján ez tény –, akkor ez Rá is érvényes. Éppen ezért tanítói szolgálata alatt a leghatározottabban vallotta: *„Én vagyok a feltámadás és az élet”* (Jn. 11,25.).

„Ezeket a szavakat csak az Istenség mondhatta. Minden teremtetett lény csak Isten hatalma és akarata által él:

életüket Istentől nyerik, Tőle függnék. A legfenségesebb szeráftól kezdve, egészen a legkisebb élőlényig, az élet Forrásából táplálkoznak.” (EGW: VR 556,2. – JÉ. 692,2.)

Jézus nem a múltra vagy a jövőre, hanem a mindenkori jelenre vonatkozóan jelentette ki magát az élet Urának és forrásának. Az Isten-ember Jézus is az élet Ura volt. Az élet Ura viszont csak olyan lény lehet, aki nem mástól veszi az életerőt, hanem önmagából adja azt, mert Ő a halhatatlanság birtokosa, és az élet forrása.

Amikor Jézus emberré lett, az emberi szervezet teljességének a részesévé lett. Sokan ebből azt a következtetést vonják le, hogy akkor a halandó ember természetének felvételével az istenségből adódó halhatatlanságát is le kellett tennie. Szerintük az a kijelentés, hogy *„önmagát megüresítette”*, erre is vonatkozik. Az ekképpen gondolkodók azonban figyelmen kívül hagynak egy nagyon lényeges, és ebből a szempontból döntő jelentésű Igét: *„Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.”* (Jn. 5,26.).

Vannak, akik ezt az Igét úgy értelmezik, hogy valamikor régen, az örökkévalóság egy bizonyos idejében – amit a Biblia kezdetnek mond –, amikor az Istenség második személye *„született”*, akkor adta az Atya a Fiúnak ezt a kiváltságot. – Mások azt mondják, hogy a feltámadás pillanatában kapta, vagy esetleg akkor, amikor a feltámadás után először ment az Atyához. Azonban egyik értelmezés sem biblikus. – Most csak egészen röviden válaszolok erre a kérdésre, mivel a korábbiakban már egy egész fejezetet szántam ennek a témának.

A fenti igevers arról beszél, hogy az Atya a Fiúnak adta azt, hogy *„élete legyen önmagában”*. Általában kevesen tudják, némelyek pedig igyekeznek figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy Jézus nem volt mindig Fiú. A betlehemi születés előtt csak a megváltási terv prófétai kinyilatkoztatásaiból hallunk a Fiúról, de mindig csak jövő időre vonatkozó utalásokban. Kezdetben Jézus

ugyanolyan Isten volt, mint az Atya, a Szentháromságon belül egyenlőség volt közöttük. Erről tesz bizonyosságot Pál a Filippibeliekhez írott levelében: „*Mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy **Ő az Istennel egyenlő***” (Fil. 2,6.).

A Biblia sehol sem mondja, hogy az Atya egyszer valamikor Istenné emelte maga mellé Jézust, és ezzel együtt ajándékozta meg azzal, hogy az önmagában való étellel is rendelkezzen. Csak arról olvashatunk, hogy Ő a megváltás életbe lépése előtt is létezett, mint Isten, és ekkor egyenlő volt az Atyával.

„Örök létezéséről beszélve Krisztus elvonultatja előttünk a végtelen korszakokat. Biztosít arról, hogy soha az örökkévalóságban nem volt olyan időszak, amikor nem élt volna szoros egységben az örök Istennel.” (EGW: Evangélizálás 284,1.)

Az önmagában való élet tehát csak a Fiúnak lett adva, nem pedig az istenség egyik személyének. A kettő nem ugyanaz. Jézus csak a betlehemi megszületésétől kezdve lett Fiúvá. Az Istentől való teremtés vagy születés alapján a szó teljes értelmében lett ekkor Isten Fia.

*„Azért a világba bejövetelekor így szól... **testet alkottál nékem.**”* (Zsid. 10,5.)

*„A Szentlélek száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged, azért **ami születik... hivatik, Isten Fiának.**”* (Lk. 1,35.)

Jézus isteni természete és az emberi természete az Isten teremtményeként lett egybeszerkesztve. Ezt az egybeszerkesztést az Atya és a Szentlélek úgy végezte el, hogy miközben Jézus teljesen ember lett, addig teljesen megmaradt Istennek is.

„Mint ez emberi család tagja halandó volt, de mint Isten, az élet forrása volt.” (EGW: SDA BC 5. 1127.)

Mint Isten, halhatatlan maradt. Bár az isteni és az emberi természet egyesült Benne, bizonyos szinten azonban elválasztottan vagy elválaszthatóan volt Benne az emberi és az isteni. Ezért volt lehetséges az is, hogy Jézus is ugyanúgy érzett fájdalmat, éhséget, fáradtságot, és még sok mindent, mint mi emberek. Ennek mikéntje azonban az Istenség titka, ezt mi most nem tudjuk felfogni és megmagyarázni. Ilyen módon történt meg az is, hogy a Golgota szenvedésében és küzdelmében a teljes Isten-ember részesült, illetve vett részt, az élete azonban csak az ember Jézusnak szűnt meg létezni a halál elérkeztével.

„Midőn megfeszítették, az Ő emberi természete halt meg. Istensége nem szállt alább, nem halt meg. Ilyesmi lehetetlenség lett volna.” (EGW: SDA BC 5. 1113.)

Jézus isteni, örök és halhatatlan élete általunk ismeretlen módon volt a sírban, de az tény, hogy nem volt a halál foglya. A megváltás titka éppen ebben a tényben rejlik, hogy Jézus nem lett a halál foglya.

Nem a halál győzte le a kereszten, hanem Ő diadalmaskodott a halál felett. Amikor Jézus ajkáról elhangzott a felkiáltás, hogy *„elvégeztetett”*, ez nem a tehetetlenségének beletörődése volt, hanem egy diadalkiáltás volt a bűn és a halál felett. Nem a halál vette el az életét, hanem Jézus tette azt le magától, de nem másnak, hanem magának az Atyának a kezébe. *„Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet”* (Lk. 23,46.), és csak ekkor halt meg.

János evangéliuma pedig nagyon döntő és fontos dolgot nyilatkoztat ki Jézusról: *„Azért szeret engem az Atya, mert én **leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt.** Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.”* (Jn. 10,17-18.).

De mit jelent az, hogy letette és újra felvette az életét? Egy halott hogyan tudja felvenni az életet, vagy egyáltalán, hogyan

képes valaki az életét letenni? – A választ abban találjuk, hogy Jézusnak csak az emberi természete halt meg, csak az emberi lényében szűnt meg az élet. Az Isten azonban, „*akié egyedül a halhatatlanság*”, az nem szűnt meg létezni. Emberi természetében szűnt meg az élet, ezt az életet tette le, és a feltámadás pillanatában szintén csak az emberi testébe vette vissza az életet, az önmagában élettel rendelkező istenségéből adódóan. Ahogyan a betlehemi születéskor a már öröktől fogva létező Isten felvette magára az általa teremtet emberi testet, és ebben a testben egyesült az isteni és az emberi természet, ugyanúgy vált meg a golgotai halál pillanatában ettől az emberi testtől, majd a feltámadás hajnalán pedig ismét egyesült vele. De hogy ezek az események miként történtek meg, azt mi most nem vagyunk képesek megérteni, és éppen ezért képezi ez jelenleg az Isten titkát.

*„Mikor a hatalmas angyal szava elhangzott Krisztus sírjánál ezt mondván: 'Atyád hív téged', akkor **az Üdvözítő előjött a sírból azzal az élettel, amely önmagában volt.** Most igazolódtak Jézus szavai: 'Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt [...] Van hatalmam letenni azt és van hatalmam ismét felvenni azt' (Jn 10:17-18). Most teljesedett be a prófécia is, amelyet a papoknak és a főembereknek mondott: 'Rontsátok le a templomot és három nap alatt megépítem azt' (Jn 2:19).”* (EGW: JÉ. 692,1.)

„Csak az, Aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit.” (EGW: JÉ. 692,2.)

„Földrengés jelezte azt az órát, amikor Jézus letette életét, és újabb földrengés jelezte azt a pillanatot, amikor újból felvette.” (EGW: VR 553,1. – JÉ. 693,1.)

Jézus isteni élete tehát nem volt soha függőségi viszonyban valakitől vagy valamitől. Ő mint Isten, halhatatlan, az élet

birtokosa és forrása. Ezért mondhatta Lázár sírjánál: „*Én vagyok a feltámadás és az élet*” (Jn. 11,25.). Neki hatalma volt az élet és a halál felett. József sírjában a saját istenségéből adott megelevenítő életet az élettelen emberi testébe. Erre utal az a kijelentése: „*Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt*”.

„A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igazak feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, s kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon.” (EGW: JÉ. 447,2.)

„A bűn által elvesztett életet Üdvözítőnk visszaszerezte, mert Neki 'élete van önmagában'... Azt az életet, melyet letett mint ember, ismét felvette, hogy az emberiségnek adja.” (EGW: VR 558,4.)

Ezzel tulajdonképpen már el is jutottunk a következő problémához. Vajon volt isteni hatalma Jézusnak a földi életideje alatt, vagy nem volt? Birtokában volt az isteni hatalomnak, vagy ettől is megüresítette magát? A következőkben erre szeretnék válaszolni erre a nagyon lényeges kérdésre.

ISTENI HATALOMMAL CSELEKEDETT

Az új krisztológiának határozott kísérő jelensége, hogy egyes igeverseket teljesen szabadon és önkényesen értelmez. Nem riad vissza attól sem, hogy hozzátegyen az Igéhez, ha a saját speciális teológiáját másként nem tudja alátámasztani, elfogadhatóan bizonyítani. Ilyen eset az, amikor Pálnak azt a kijelentését értelmezik, hogy Jézus „*megüresítette magát*”, amikor emberré lett. Olyan természetességgel teszik hozzá az Igéhez, hogy Jézus ezzel az isteni hatalmától is megüresítette magát, mintha Pál azt is beleírta volna a levelébe. Egy példával szeretném szemléltetni ezt a módszerüket.

„Az Írás határozottan mondja, hogy az isteni létforma egyedülálló fizikai képességeitől, és **a vele járó hatalomtól teljesen 'megüresítette magát' Jézus testté-lételekor** (Fil. 2,7.). Csakis olyan fizikai képességek keretében élte végig földi életét, mint amilyenekkel mi rendelkezünk.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus, a testté lett Isten 12. old.)

Amikor a KERAK vezetése 1986-ban országos konferenciát hívott össze Zugligetben, hogy az általuk képviselt krisztológiát ismertessék a tagsággal, akkor ott olyan kijelentések hangzottak el bibliai idézetként, amik nincsenek benne a Bibliában, illetve nem úgy vannak benne. Egyik esetben Jézus bűnhordozását akarva bizonyítani, Keresztelő János kijelentését fogalmazta át az előadó, mintha János tényleg azt mondta volna, mint amit ők állítanak. Miközben a Jordán partján János egyáltalán nem beszélt arról, hogy Jézus a világ bűneit **hordozni** fogja. Ő ott csupán azt mondta: *„Imé az Istennek ama Báránya, aki **elveszi** a világ bűneit”* (Jn. 1,29.). A kettő között lényeges különbség van.

„Sokszor azt gondoljuk, hogy Jézus csak az utolsó szakaszban, a Gecsemánétól fogva volt bűnhordozó. De Keresztelő János, ahogy hallottuk, már a keresztségekor úgy mutatta be; *'aki hordozza a világ bűneit'*. Mert egész életében hordozta ennek a természetnek a terhét.” (Vankó Zsuzsa: Zugligeti Konferencia 1986. jan.18-19-én. hangfelvételtől leírva.)

Egy másik előadó ugyanezen a konferencián Jézusnak az egyik nagyon fontos kijelentését fogalmazta át, amivel teljesen megváltoztatta az adott kijelentés értelmét. Jézus ugyanis azt mondja: *„jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije”* (Jn. 14,30.). Az előadó viszont a következőképpen idézte ezt a jézusi kijelentést.

„Elmondhatta élete végén: 'Jön a világ fejedelme, de – hadd fogalmazzak így, – bennem semmit sem tudott kifejleszteni’.” (Egervári Oszkár: hangfelvételtől leírva Zugligeti Konferencia 1986. jan. 18-19-én.)

Úgy gondolom, hogy nagy vakmerőségről tesz bizonyosságot az, amikor valaki már Jézus kijelentéseit is át meri fogalmazni, és egy

ilyen megváltoztatott szöveg alapján hivatkozik az írásokra. Isten parancsba adta nekünk, hogy „*semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból*” (5Móz. 4,2.). Ezekben az esetekben viszont éppen ez történt.

Az Úr Jézus ebben a kijelentésében nem azt mondta, hogy Sátán nem tudott bennem kifejleszteni semmit, hanem azt, hogy „*én bennem nincsen semmije*” (Jn. 14,30.). Ha valaki ismeri az új krisztológia ide vonatkozó magyarázatát, akkor érti csak igazán, hogy milyen óriási különbség van a két kijelentés között.

Az átfogalmazott szöveg ugyanis szerintük azt akarja hangsúlyozni, hogy Jézusban ugyan ott voltak a bűnös hajlamok, vágyak, kívánságok, – amik egyértelműen Sátánból való jelenségek, de Jézus személyesen nem azonosult ezekkel a bűn felé húzó hajlamokkal. Sátán ezért nem tudott Jézusban kifejleszteni olyan döntést, hogy engedjen ezeknek a belső lényében meglévő vonzásoknak.

Jézus eredeti kijelentése azonban ezzel ellentétben azt mondja el, hogy Benne, a belső lényében semmi olyan sincs, ami a bűn szerzőjétől származna, semmi olyan, amihez köze lehetne. Semmi olyan, amire mint tulajdonára, igényt tarthatna. Márpedig a bűnös hajlamok, vágyak, kívánságok, a bennünk lévő bűn megnyilatkozásai, mindez Sátántól van, a gonoszság magjaként bennünk. Jézus azonban kijelenthette, hogy Őbenne Sátánnak nincs ilyen belőle eredő tulajdona, vagyis nincs semmije, semmilyen szinten.

Nem akarok most teljes felsorolást adni az ilyen átértelmezett, és tartalmilag megváltoztatott igeversekről. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy az ilyen irányú szándékok nem tisztességesek, éppen ezért a leghatározottabban el kell ítélni, és leleplezni minden ilyen irányú törekvést. Ezeket a példákat is csak azért hoztam, mert a fent idézett szakasz első részében is egy ezekhez hasonló jelenséggel találkozhatunk,

amikor arról van szó, hogy Jézus „megüresítette magát” a testetöltésekor.

Nagyon csodálkozom egyesek írásolvasó képességén. A Pál által írottakból, a Fil. 2,7-ből én sehogyan sem tudom kiolvasni, hogy Jézus az isteni létformával együtt az isteni hatalomtól is megüresítette volna magát. Pál apostol ebben a versben szerintem egyáltalán nem állítja ezt, de még olyan módon sem, hogy esetleg sejteni lehetne belőle, illetve a mondanivalójából arra lehetne következtetni. Az ilyen átértelmezés és belemagyarázás célja csupán az, hogy az illető szeretné a saját elképzelését Pál apostol szájába adni, és azt a látszatot kelteni, mintha Páltól származna az illető által megváltoztatott szöveg, vagy annak értelmezése.

Az új krisztológia másik kísérő jelensége pedig a következetlenség, a zűrzavar, az ellentmondás, és ezek a jelenségek az írásaikban is jelen vannak. Az egyik mondatban még azt írja: „...az isteni létforma egyedülálló fizikai képességeitől és a vele járó hatalomtól teljesen megüresítette magát” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus, a testté lett Isten 12,1.). A másik mondatban viszont már azt magyarázza: „Megalázta magát, szinte minden lépésben, mert nem élt a rendelkezésére álló isteni hatalom lehetőségeivel semmilyen helyzetben.” (Vankó Zsuzsa: Jézus Krisztus, a testté lett Isten 12,2.). Eszerint most melyik az igaz? Megüresítette magát Jézus az isteni hatalmától, vagy csak nem élt vele, pedig megtehetette volna, mert a birtokában volt?

Ez a két állítás teljesen ellentmond egymásnak. Jézusnak ugyanis vagy rendelkezésére állt ez az isteni hatalom, de akkor nem üresítette meg magát tőle, vagy ha megüresítette magát a hatalomtól is, akkor viszont nem állhatott a rendelkezésére. Ha az az igaz, amit először állít a szerző, miszerint Jézus nem rendelkezhetett vele, mert letette az isteni hatalmát, ettől megüresítette magát, akkor az önrendelkezéshez sem volt hatalma, a hatalom hiányában pedig lehetősége. Ha viszont lehetősége volt az isteni hatalmát igénybe venni, akkor ez annak

a bizonyítéka, hogy a birtokában volt, tehát az isteni létformával együtt nem tette le a hatalmát is, ettől nem üresítette meg magát. Egyébként az ilyen, és ehhez hasonló elképzelések csak zűrzavart szülnek, a Szentírás próbáját azonban nem tudják kiállni.

Nagyon sok Igét lehetne felsorolni arra vonatkozóan, hogy Jézus birtokában volt az isteni hatalomnak, és éppen ezért önállóan rendelkezhetett vele. Ezek közül azonban csak az egyik legjellegzetesebb igeverset szeretném példaként említeni.

*„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. **Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.**”*
(Jn. 10,17-18.)

Ebben a kijelentésében a leghatározottabban állítja Jézus magáról, hogy neki van hatalma, és nemcsak alkalmyszerűen, hanem állandóan a birtokában van. Ezt a hatalmat nem időnként kapja valakitől, ez a hatalom az Övé, ezzel Ő rendelkezik állandóan. Ezért nem veheti el senki az életét tőle, mert Neki minden pillanatban hatalma van **megtartani** az életét, de hatalma van **letenni** is, és hatalma van újra **felvenni** azt. A hatalom birtoklásának ez a hármas meghatározása a legmagasabb fokú kijelentés, ugyanakkor a teljes isteni hatalom birtoklásáról ad bizonyóságot.

Messiási szolgálatának megkezdésétől fogva tudunk arról, hogy egyes esetekben isteni hatalommal cselekedett. Mivel pedig sok ilyen tette volt, ezért egyértelmű, hogy az emberi létének idejére az isteni hatalomtól nem üresítette meg magát. Valószínűsíthető, hogy kisgyermekként még nem tudta, hogy Neki nem másától függő az élete, hanem önmagában van, csak később tudatosult benne ennek ismerete a Szentlélek közvetítésével. Így az isteni hatalom birtoklásának tudata is valamikor később bontakozhatott ki Benne. Amikor viszont

megkezdte a messiási szolgálatát, akkor az Ige kijelentéseiből egyértelmű, hogy már teljesen tudatában volt annak, hogy isteni hatalommal cselekedhet. A kánai menyegző csodája is ezt bizonyítja, amikor elérkezett az idő, akkor cselekedett. A Messiási jelek és csodák, amiket kimondottan jelként adott az embereknek, éppen ezt voltak hivatottak bizonyítani. Vagyis teljesen logikátlan az a következtetés, hogy Jézus egészen megüresítette magát az isteni hatalomtól.

Sokakat megtéveszt a Bizonyságtételekben az olyan kijelentés, amikor Jézussal kapcsolatban azt olvassuk: *„Krisztus minden tetteben együttműködött Atyjával. Mindig gondosan kiemelte, hogy nem önállóan dolgozik: csodáit hit és ima által műveli.”*

(EGW: JÉ 450,5.).

Ha Ellen White-nak ez a kijelentése azt jelentené, amit sokan szeretnének neki tulajdonítani, akkor ellentmondásba kerülne önmagával, hiszen nagyon sok kijelentésében éppen azt akarja bizonyítani, hogy Jézus a saját isteni hatalmával cselekedte a csodáit. Meg vagyok azonban győződve, hogy a Bizonyságtétel különböző kijelentései között nincs ellentmondás, hanem összhang, csak ezt alázatosan kell megkeresni. Az előzőhöz hasonló kijelentések csak azt akarják érzékeltetni, hogy Jézus teljesen az Atya irányítása alá helyezte magát arra az időre, amíg Neki az ember helyetteseként kellett itt élni a bűn világában. Az ihletett írásokból azt érthetjük meg, hogy bár minden csodája az Atyával való tökéletes együttműködésben történt, de amikor mások érdekében cselekedett, mint például Lázár feltámasztását, azt a saját isteni hatalmával hajtotta végre.

*„Ha Krisztus a betegszobában lett volna, Lázár nem halt volna meg, mert Sátánnak nem lett volna hatalma felette. A halál nem célozhatta volna dárdáját Lázárra az **Életadó jelenlétében**”* (EGW: JÉ. 445,2.)

„Krisztus azért indult késlekedve Lázárhoz, mert kegyelmi célja volt azokkal, akik még nem fogadták el Őt. Azért várt,

hogy Lázár halálból való feltámasztásával a makacs, hitetlen népének újból **bizonyítsa: Ő valóban "a feltámadás és az élet"** (Jn 11:25)" (EGW: JÉ. 445,4.)

„A csoda, mellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes elhalt igazak feltámasztását jelképezi. **Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás Szerzőjének jelenti ki magát. Ő, aki hamarosan kereszthalált halt, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, s kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon.**” (EGW: JÉ. 447,2.)

„**Krisztus szerette volna, ha mindenki megismeri az Atyjához fűződő kapcsolatát.** 'Atyám, - mondta - hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; **csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem**' (Jn 11:41-42).” (EGW: JÉ 450,5.)

Még néhány Ellen White idézettel szeretném szemléltetni, hogy mennyire tarthatatlan az az állítás, hogy Jézus megüresítette magát az isteni hatalmától.

„**Krisztus minden csodája istenségének egy-egy jele volt.** Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették.” (EGW: JÉ 342,2.)

„**Jézus a szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van.**” (EGW: JÉ 325,7.)

„Krisztus a legmesszebbmenő gyöngédséggel fedtte meg Mártát. 'Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?' (Jn 11:40.) **Miért kételkednél hatalmamban?** Miért szállsz szembe utasításaimmal? Szavamat adtam. Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét. Természeti lehetetlenségek nem akadályozhatják a Megváltó

munkáját... Amint beszél, az istenség átvillan az emberen. Isten dicsősége világítja meg arcát, **az emberek látják rajta hatalmának biztosítékát... Érdeklődéssel várja mindenki Krisztus istenségének próbáját, a bizonyítékot, mely vagy alátámasztja állítását, hogy Ő Isten Fia, vagy örökre kiontott reményt.**” (EGW: JÉ 450-451.)

„A farizeusok látták, hogy Krisztusban olyan erő lakozik, amely egyedül Istennek tulajdonítható.” (JÉ 218,3.)

„Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: 'Elvégeztetett!' (Jn 19:30) - a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait, és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel.” (EGW: JÉ 694,3.)

„A tenger megismerte hangját és engedelmeskedett parancsának. Betegség és halál meghajolt tekintélye előtt, és zsákmányukat visszaadták Neki. A Nap felismerte Őt, és haláltusája alatt homályba burkolózott. A sziklák ismerték Őt, és kiáltására remegve hasadtak darabokra. Az élettelen természet ismerte Krisztust, és tanúbizonyságot tett istenségéről.” (EGW: JÉ 679,f.)

„Az elhaló test meggyógyításához nem kevesebb, mint teremtő erő kellett. Ugyanaz a hang, amely életre szólította a föld porából teremtett embert, életre hívta a haldokló gutaütöttet is. És ugyanaz az erő, amely megelevenítette a testét, megújította a szívét is. Aki a teremtéskor 'szólt és meglett', aki 'parancsolt és előállott' (Zsolt 33:9), életet hirdetett a vétkeiben és bűneiben halott léleknek is. A test meggyógyítása tanúskodott arról a hatalomról, amely megújította a szívét is. Krisztus felszólította a gutaütöttet, hogy keljen fel és járjon, 'hogya... megtudjátok - mondta -, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani'.” (EGW: NOL 46,3.)

„A csapat körülvette Jézust: Ő azonban ekkor kinyilatkoztatta isteni hatalmát, midőn megkérdezte őket:

‘Kit kerestek?’ ‘Én vagyok’. Amint e szavak elhagyták az Üdvözítő ajkait, a fegyveres csapat meghátrált, és a földre rogyott. Jézus ezzel isteni hatalmáról akarta őket meggyőzni.” (EGW: TL 136,f.)

„Mélységes benyomást gyakorolt a népre, hogy Krisztusnak olyan hatalma van, amelyet egyedül Istennek tulajdoníthattak.” (EGW: VR 166,5. - JÉ. 218,3)

„És még ma is ugyanazzal a hatalommal bír, mint amellyel itt a földön betegeket gyógyított, és a bűnösök bűneit rnegbocsátotta.” (EGW: VR 166,3. - JÉ. 218,1.)

Az az állítás tehát nem tartható fenn, hogy Jézus megüresítette magát az isteni hatalmától is. Arról viszont tudunk, hogy bár birtokában volt ez a hatalom, rendelkezhetett vele bármikor, de a saját előnyére soha nem használta, nem vette igénybe. Kizárólag csak másokért használta isteni erejét és hatalmát. De másokért, mások érdekében viszont nagyon sokszor igénybe vette és használta.

„Az Üdvözítőnek nem volt feladata, hogy keresse a hatalmasok kegyét, vagy isteni erejének felhasználásával kíváncsiságukat kielégítse. Nem a saját érdekében, hanem mások lelki üdvösségének kieszközlésére használta isteni erejét.” (EGW: TL 141,1.)

„Krisztus pedig nem akarta isteni erejét saját előnyére kihasználni... Sem ez alkalommal, sem élete későbbi folyamán a maga kedvéért nem tett csodát. Hatalmas művei és csodatettei kizárólag mások javáért történtek.” (EGW: VR. 88,f. - JÉ. 91,1.)

Jézus kísértései – mármint azok, amelyek a Bibliában le lettek írva – szinte kivétel nélkül arra irányultak, hogy a saját előnyére is vegye igénybe isteni hatalmát.

„Ha Isten Fia vagy, mond, hogy e kövek változzanak kenyerekké.” (Mt 4,3.)

*„Ha Isten Fia vagy, vesd alá magadat” a templom tornyáról.
(Mt 4,6.)*

„Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” (Mt 27,40.)

„Sátán azt remélte, hogy az ilyen csúfolódás és bántalom, Isten Fiából panaszt vagy zúgolódást fog kiváltani: vagy kimutatja isteni erejét és kiragadja magát az Őt gyötrő tömeg közül.” (EGW: TL 137,1.)

Jézus Krisztus tehát birtokában volt az isteni hatalmának, és ezt Sátán is nagyon jól tudta, de ezt a hatalmat nem vette igénybe a saját előnyére, csak mások érdekében. Neki, mint az emberi család tagjának, az isteni hatalom birtokában is az ember számára is elérhető lehetőségek szintjén kellett a földi életét élnie, az Őt érő kísértések, küzdelmek és egyéb nehézségek között.

MEGBOCSÁTOTTA A BŰNÖKET

A bűnbocsátó kegyelem gyakorlásának jogától sem üresítette meg magát. Ha teljesen megüresítette volna magát, akkor jogos lett volna az írástudók vádja, amikor azt mondták, *„káromlást szól”*. A gutaütöttek ugyanis azt mondta Jézus: *„Megbocsáttattak néked a te bűneid”* (Mt. 9,2.). Jézus ekkor egyértelművé akarta tenni mindenki előtt, hogy Neki, *„az ember Fiának, van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani”* (Mt. 9,6.). Ezt a bűnbocsátó hatalmát gyakorolta akkor is, amikor egy bűnös nőt vezették elé, akinek azt mondta: *„Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!”* (Jn. 8,11.). Ez a *„nem kárhoztatlak”* azzal kapcsolatos kijelentés, hogy a kárhoztatás ítélete teljesen *„a Fiú”* kezébe lett átadva. *„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta”* (Jn. 5,22.), *„hatalmat ada néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia”* (Jn. 5,27.).

ELFOGADTA AZ IMÁDATOT

Azoktól az Istent megillető előjogoktól sem üresítette meg magát, amely a tiszteletadással kapcsolatos, hiszen következetesen elfogadta az emberektől az imádatot. Egyetlen alkalommal sem tiltakozott, hanem teljes természetességgel fogadta el az imádatukat. Az angyalok, akik tőlünk magasabb szintű és rendű teremtmények, minden esetben tiltakoztak, amikor a próféták megpróbálták leborulni előttük, hogy imádvá tiszteljék őket. Ha Jézus teljesen megüresítette magát, és ilyen vonatkozásban is teljesen hozzánk hasonló lett, akkor Neki is tiltakozni kellett volna az imádat ellen, de nem tette. Így bizonyította, hogy Ő az emberi testben való élete közben is megőrizte az Istent megillető előjogokat.

*„egy főember eljövén, **leborula előtte**”. (Mt. 9,18.)*

*A „meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval;
És **arccal leborula az ő lábainál** hálákat adván néki: és az Samariabeli volt”. (Lk. 17,16.)*

*„Ők pedig **imádván őt**, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe”. (Lk. 24,52.)*

ISMERTE AZ EMBEREK GONDOLATAIT

Olvasott az emberek gondolataiban és szívében. Nem következtetett arra, hogy mit gondolhatnak, hanem határozottan tudta, és ezt azzal bizonyította, hogy a szemükbe mondta, és leleplezte titkos gondolataikat. Attól sem üresítette meg magát, hogy olyan dolgokat is képes legyen látni, ami az emberi szem számára lehetetlen. Azt mondta Nátánaelnek: *„Mielőtt hívtott téged Filep, láttalak téged, amint a fügefa alatt voltál”* (Jn. 1,49.).

*„Jézus, **látva az ő gondolataikat**, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben?”* (Mt. 9,4.)

*„Voltak pedig ott némely írástudók, akik ott ültek, **szívükben így okoskodván. Jézus azonnal észrevette az ő lelkével,***

hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben?” (Mk. 2,8.)

*„Jézus nem bízta magát rájuk, amiatt, hogy ő ismerte mindnyájukat, És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről; mert **magától is tudta, mi volt az emberben.**” (Jn 2,24-25.)*